Benke László

A boldog magány

Ülök a parton egyedül,
mögöttem az Isten hegedül.
Fúj a szél. Valami boldog
dallam sodródik a vízen,
Isten meg csak bólogat
rá, hogy igen, igen, igen.

S mert jó jót mondani jóra,
hajlik a fény is, hajlik a nád is,
hajlok hát én is a szóra
bólogatásig, hiszen az Isten
a parton egyedül
nekem a boldog magányról hegedül.

Jelek tavaszi kertben

Amint a kertbe léptem, az öreg
megőszült költő
– oly sovány, áttetsző és titokzatos,
mint az Isten –
a vállam fogta át:
– Gyere, nézd ezt a csodát!
Karomon a gyönge ifjú ág
milyen pompás diadalt aratott
a tél sötét erőin!
Majd egy kicsit távolabbra vont
és megmutatta az egész
virágjába lobbant cseresznyefát.
– Ne félj, nem lesz atomháború,
magukat is elpusztítanák!
(Ezt csak neked és a barátomnak mondom.)
A hazai és nemzetközi uralkodó banditák
pedig az összes erőszakszervezetükkel,
valamennyi apparátusukkal
elmennek a pokolba!